

בש"פ 8455/18 - אנואר אל קרינאויי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8455/18

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

המבקש: אנואר אל קרינאויי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 22.11.2018 בעמ"ת 47622-11-18
שניתנה על ידי כבוד השופט א' חזק

בשם המבקש: עו"ד אביטל אייל

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 22.11.2018 בעמ"ת 47622-11-18 (השופט א' חזק), בגדרה נעתר בית המשפט המחוזי לערעור המדינה על החלטת בית משפט השלום מיום 20.11.2018 במ"ת 60182-10-18 (השופט א' דורון), והורה על מעצר המבקש עד תום ההליכים.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ו-3 עבירות של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק. בית משפט השלום התייחס לתסקיר שירות המבחן, שבא בהמלצה שלילית בנוגע לאפשרות לשחרור המבקש לחלופת מעצר, ומנגד התייחס למצבו האישי של המבקש ולקשיים רפואיים המצריכים את שחרורו לביתו, לצורך סיוע לבת זוגו ולילדיהם. בהחלטה מיום

עמוד 1

20.11.2018 הורה בית משפט השלום על שחרור המבקש בתנאי 'מעצר בית' מלא, בפיקוח שני ערבים, תוך הפקדת ערבויות מצדו ומצד הערבים. בגדרי הערעור על החלטה זו עמד בית המשפט המחוזי על הראיות לכאורה נגד המבקש, שהן "ברף גבוה"; המסוכנות הנשקפת מהמבקש; תסקיר שירות המבחן השלילי בעניינו; ומצבו האישי והמשפחתי - והגיע למסקנה כי דין הערר להתקבל. לפיכך, בהחלטה מיום 22.11.2018 הורה בית המשפט המחוזי על ביטול החלטת בית משפט השלום, ועל מעצר המבקש עד לתום ההליכים.

מכאן הבקשה שלפני.

3. המבקש טוען כי בבחינת הראיות לכאורה נדרש בית המשפט המחוזי לעניין שלא היה מקום להידרש אליו, ובכך שגה. בית המשפט המחוזי התייחס לעובדה כי הנשק שהחזיק המבקש נתפס כשהוא תקול, ואגב כך דן בטענה אפשרית שלפיה הנשק ניזוק בעת שהושלך מחלון דירת המבקש, ולמעשה היה במצב תקין בעת שהוחזק על-ידו. בכך, טוען המבקש, התייחס בית המשפט המחוזי להנחה שאינה מצויה בגדרי כתב האישום, דן בהשפעתה את המבקש לכף חובה - ובכך שגה. נוסף על כך נטען, כי הבדיקה שביצע בית משפט השלום ביחס למפקחים היתה יסודית דיה כמשקל נגד לתסקיר שירות המבחן; מנגד, בית המשפט המחוזי לא התרשם מהמפקחים במישרין, ולכן יש להעדיף את מסקנותיו של בית משפט השלום.

4. לאחר שעיינתי בטענות המבקש ובהחלטות שניתנו בבית משפט השלום ובבית המשפט המחוזי, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הבקשה שלפני אינה מעלה סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטני של המבקש, ואינה מעלה נסיבות פרטניות חריגות המצדיקות מתן רשות ערעור (ראו בש"פ 8386/17 אביטן נ' מדינת ישראל (13.11.2017)). גם לגופם של דברים דין הטענות להידחות. הטענה שלפיה הושפע בית המשפט המחוזי מהנחה שלא היה מקום להידרש אליה מציגה את הדברים באופן חלקי. מקורה של הנחה זו בחוות-דעת מומחה המצויה בתיק התביעה, והיא חלק מהראיות לכאורה שעומדות נגד המבקש. חוות הדעת קובעת כי בוצע ירי באקדח במועד קרוב טרם תפיסתו. את התייחסותו לדברים אלו סייג בית המשפט המחוזי באמירה המפורשת כי "המשקל שינתן לראיה בשלב זה יהיה מינורי". אין בידי לקבל גם את הטענות המבקשות להעדיף את עמדת בית משפט השלום ביחס למפקחים, בניגוד להמלצת שירות המבחן.

אשר על-כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ה בכסלו התשע"ט (3.12.2018).

ש ו פ ט